

LBBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TAIBO, PACO IGNACIO II

Nori la orizont/ Paco Ignacio Taibo II. - București : Bookzone,

2025

ISBN 978-630-305-415-5

821.134.2

Traducător: **Mălina Panait**

Redactor: **Roxana Samoilescu**

Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ALGUNAS NUBES

Copyright © 1997, 2013, Paco Ignacio Taibo II

Copyright © 2020, Editorial Planeta Mexicana, S.A de C.V.

2023, Book & Film Rights Latin America – Grupo Planeta

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

PACO IGNACIO TAIBO II

NORI LA ORIZONT

Seria Belascoarán #3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

I

Atât de bine te cunosc, că te presimt.

VÍCTOR MANUEL

Stătea pe ultimul șezlong, sub ultimul palmier singuratic, bând bere și curățând de nisip o grămadă de scoici. Din chioșcul de alături, unde un bărbat cu cămașă verde-praz spăla pahare într-o găleată, se auzea un bolero lălăit.

O văzuse de ceva vreme, îi simțise apropierea. Mai întâi, în curba șoselei, iar apoi pe bucata de nisip întărit, pe care motocicletă putea merge pentru că fusese bătătorit de camioanele firmei de construcții. O văzuse, așa că își afundă capul între scoici, duse sticla de bere la gură și o ținu acolo până o goli. Nu avea nimic cu sora lui, nu se certaseră, dar odată cu Elisa apăreau și schimbările, iar el era obosit, tuflit, posac, placid, molâu, îndrăgostit de bere, de bolerouri și de zgomotul liniștitor al valurilor, tânjind după palmieri singuratici, apusuri, câțiva nori pe cer, grășuni, blânzi, puținei. Totuși, deși ochii se ascundeau, urechile n-aveau cum să facă asta. Pe când ea se apropia cu motocicletă, în zgomotul tot mai tare al motorului, începu să se obișnuiască cu ideea că vacanța pe care și-o luase din propria viață era pe sfârșite.

Elisa încetini până când el își ridică privirea de la scoici și îi zâmbi cu gura și cu singurul ochi. Ea își duse motocicleta în tăcere, cu motorul oprit, parcă tiptil, până la vreo douăzeci de metri de el. Nu purta casca, o legase de locul din spate, peste un rucsac. Avea însă la gât o eșarfă lungă, roșie. Tipic pentru Elisa, să-și lase eșarfa să fâlfâie, odată cu părul, în timp ce motocicleta parcurgea ultimii metri pe plajă.

— Frățioare, ia te uită! Freci menta sub ultimul palmier. Așa mă gândeam și eu.

— Sunt câțiva nori, spuse Héctor, doar ca să zică ceva.

— Sunt puțini pentru gustul meu. Pe ultima sută de kilometri m-a ars soarele, răspuse Elisa și se azvârli cam brusc, fără delicatețe, în brațele fratelui ei.

Héctor o strânse cu putere. La urma urmei, Elisa putea să aducă și altceva pe lângă căldură și cămașa udată de transpirație sub soarele malefic de Sinaloa, dar nu prea conta.

— Încă două, dom' inginer? întrebă barmanul, care îi privea zâmbitor.

— Încă patru, Marcial, spuse Héctor cu nasul în părul Elisei. Surprinzător, nu se simțea mirosul șamponului de lămâie pe care mama lor îl folosisese din belșug și care revenea din când în când în amintiri, alături de alte mirosuri ale copilăriei.

Elisa i se desprinse din brațe, își îndepărtă părul de pe față și se trânti pe scaun.

— Țsta-i cel mai bun loc din lume, zise.

— Al doilea cel mai bun loc din lume, răspuse Héctor, așezându-se pe un scaun din metal, care se mai afundă puțin în nisip.

— Pentru că primul cel mai bun loc din lume încă n-a fost descoperit. Nu?

— Ba nu, primul cel mai bun loc din lume e la o jumătate de oră distanță de aici.

— N-aș fi crezut așa ceva, frățioare. Își aținti privirea la mare și încercă să intre în ritmul pe care îl ghicea la el, să se molipsească de puțin calm. Dar Elisa nu era așa. Încă îi vâjâiau în cap cei o sută patruzeci de kilometri la oră, în medie, cu care mersese o jumătate de zi pe șosele.

Barmanul, căruia i se spunea Steluța și care moștenise barul de la unchiul lui, ieși de după o tejghea din lemn, veni către ei cu berile și le lăsă cu zgomot pe masă. Căldura amiezii se afundă în sticla aburită de gheață. Marea torcea. Lumina începu să se schimbe. Dar cei doi nori erau tot acolo, neclintiți, înfipti pe cer.

— Zi! Nu știu absolut nimic. Dar chiar nimic, spuse Elisa.

— Nu e cine știe ce. Lucrez pentru o cooperativă pescărească din Puerto Guayaba, la vreo doi kilometri mai sus. Le-am proiectat sistemul de canalizare. Mai mult a trebuit să studiez decât să lucrez. Uitasem ingineria, nici nu-mi mai aminteam că te ajută să faci canalizări și scurgeri. Mă plimb pe plajă. Sunt Inginerul Singuratic. Un fel de Haiduc Singuratic, dar neînarmat... Cam atât. Ceva între un inginer de fabrică și un detectiv. Mai singur decât sunt astea două meserii împreună. Nu omori pe nimeni, nu jefuiești pe nimeni. Lucrezi cu oameni, te salută dimineața, vorbești cu ei. Nu le datorezi nimic. Bine, bine.

Héctor o privi cu unicul ochi. Celălalt, imobil în orbita brăzdată de cicatrice, ca să-i aducă aminte că e doar de formă, nu privea la nimic sau privea fix la mare, la pescăruși.

— Aici nu ți-l acoperi, spuse Elisa.

Héctor își duse mâna la ochiul mort, din sticlă, ca să-l simtă acolo. Pipăi cicatricea cu degetele.

— E o pacoste. Îmi intră nisip, îmi lăcrimează pe dedesubt... Ce să zic, povești de speriat copiii. Ca alea cu bătrânii care-și scot noaptea placa dentară, o pun într-un pahar, iar în toiul unui coșmar, ies dinții de acolo și îi mușcă de gât.

— Ce grozăvii spui.

— Și tu? Carlos ce face? Cum de-ai venit aici?

— Proprietarul apartamentului tău din DF, Vrajitorul, mi-a dat adresa. Mi-a zis că l-ai rugat să-ți trimită cărți. Am stat pe gânduri o săptămână, după care am luat motocicleta și în două zile, pac! Nu era așa de greu să te găsească...

— Nu, credeam...

El și Elisa se priviră. Ea îl apucă de o mână și o strânse pentru o clipă, după care se retrase, ca și cum mesajul n-ar fi fost clar; luă o sticlă de bere și o ciocni de a lui, care rămăsese neclintită.

Acum șase luni, o săptămână și două zile, Héctor omorâse un om. Asta nu conta prea mult. Héctor nu avea respect pentru viața semenilor cu orice preț. Individul merita să moară, dar în schimbul de focuri, un glonț rătăcit l-a nimerit în cap pe un copil de opt ani. Copilul nu murise, dar va rămâne toată viața o legumă. Héctor credea că nu el trăsese acel glonț, ci celălalt, trebuia să-l fi tras celălalt. Nimeni nu-l suspectase de implicare în schimbul de focuri. Mortul luase cu el în Cimitirul Durerii numele lui și toate secretele. Luase cu el scena finală. Dar Héctor aflase de copil, ba chiar intrase la un moment dat în spital și încercase să-l vadă. Ajunsese până în salon și-l privise, acoperit de

bandaje, cu ochii pustii. În noaptea aia a plecat din oraș, fără să știe unde se va afla în alte nopți. Era o poveste simplă. Când nu poți să fugi de tine însuși, fugi de acasă, din oraș, din țară. Ideea e să fugi ca să nu te prindă din urmă umbra... Elisa îi aminti din nou; îi aminti de privirea goală a copilului din spatele unui aparat de oxigen.

— Deci, surioară? Ai venit să ai grijă de mine, să mă scoți din izolarea spirituală... Ți-e frică, te gândești că poate ar fi trebuit să oprești motocicleta pe plaja de dinainte, să intri în apă. Să mă lași în pace.

Privirea Elisei se înăspri. Din chioșc răsună din nou muzica. Era boleroul interpretat la pian și acompaniat cu vocea de Manzanero², care-i fusese alături în ultimele luni.

— Mă calcă pe nervi plânsul de milă pentru propria persoană. Îl recunosc, îl miros de la o poștă. Îl știu pe de rost. Sunt expertă. Ai uitat că sunt expertă? Jumătate din timp o dau în bară, iar cealaltă jumătate mă simt vinovată pentru ceea ce-am făcut și-mi plâng de milă. După care o iau de la capăt. Ai uitat cum sunt? Îmi pare rău că am venit.

— Mă rog, suntem în familie, spuse Héctor și, fără s-o privească, o luă de mână.

— Se poate face plajă aici. Am adus cărți și fotografia unui iubit de-al meu din școala primară, pe care nu l-am mai văzut de douăzeci și cinci de ani. Am adus discuri cu Roy Brown. Îl știi pe Roy Brown? Am adus și un manual ca să învăț să cânt la flaut. Futu-i! Am uitat flautul. Și nu mă grăbesc. Am la dispoziție o săptămână întreagă ca să mă hotărâsc dacă-ți spun ce voiam să-ți spun sau nu-ți spun nimic. Ce părere ai?

² Armando Manzanero Canché (1935-2020), compozitor și interpret mexican (n. tr.).

Héctor se uită la palmier. Pesemne că la treizeci de metri mai sus bătea puțin vântul, pentru că frunzele se mișcau ușor. După care spuse:

— Ce cărți ai adus? Am citit de trei ori *Istoria Cruciadelor* de Runciman. Nu poți să ai încredere în Vrăjitor. Nu mi-a trimis nicio carte polițistă. Aici nu sunt librării... Așadar, nu avem nici măcar ziare.

Héctor nu așteptă răspunsul și își luă un aer nepăsător, cu care știa că nu o poate păcăli pe Elisa.

Nici măcar obiceiurile pe care le împământanise în micuța comunitate nu reușiră să mascheze prezența mesajului transmis de Elisa. Héctor se gândea uneori că totul fusese hotărât din clipa în care văzuse motocicleta apărând din curbă. Restul era o perioadă de așteptare, de adaptare, de acceptare a inevitabilului, a chemării înapoi. Héctor se gândea și că ar putea să ignore chemarea pădurii și să devină un Colț Alb³ domesticit de singurătate. Héctor jongla cu ideea că destinul ba există, ba nu există, în timp ce pornea în săptămâna promisă.

Descoperi că Elisa era încântată de discurile lui Aznavour și își petrecu după-amiezi întregi înmuiați în siroposul mesaj romantic, privind cum crește iarba și un arbore de foc cu flori mov. Se plimbă prin sat, bău bere, vorbi cu Elisa despre o excursie la Acapulco pe care amândoi și-o aminteau din copilărie. Se studie des în oglinda băii.

Simptomul decisiv fu renunțarea la bere și revenirea la Pepsi și la Lemon Crush. Abstenența era legată de seriozitatea întoarcerii; berea era un lux

3 Colț Alb este numele unui lup din romanul cu același nume al scriitorului american Jack London (n. tr.).

al singurătății. Așa că într-o vineri, știind că mai are patru zile răgaz, încercă să se dea bătut.

— Bine, surioară, zi! spuse și se așeză pe jos în fața Elisei, care stătea pe canapea și citea o carte de poezii de Luis Rogelio Noguera.

Elisa ridică privirea din carte și zâmbi.

— Mai ai patru zile. Care-i graba?

— Nu te face că plouă! Știi că am pierdut deja din clipa în care mi-ai spus că-mi dai o săptămână.

— Nu vreau să mă simt vinovată. M-am descurcat? Te-am constrâns?

— Fiecare cu vina lui. Eu, că am venit să mă îngrop aici, iar tu, că ai venit să mă dezgropi.

— Încă patru zile, frățioare. Asta e curiozitate.

— Peste patru zile o să accept orice. Acum încă mai pot să mă apăr de nebuniile tale.

— E așa de absurd, încât... Mai bine peste două zile. Sau vrei să rămân fără vacanță?

— Mâine după-amiază; nici ca tine, nici ca mine. Și, orice-ar fi, indiferent dacă îți accept sau nu propunerea, mai rămânem o zi aici.

— S-a făcut, spuse Elisa și, cu cinism, se cufundă din nou în poezia întreruptă.

Întâlnirea avu loc pe plajă. Elisa plecase cu motocicleta, iar Héctor ajunsese pe jos. Exact așa cum fusese înțelegerea, se lăsa înserarea. Un soare de carte poștală era înghițit de orizont, valurile izbeau nisipul cu un zgomot melodios, Elisa purta bikini albi și, când ieși din apă, Héctor văzu cicatricea unei operații de apendicită. Privi trupul Elisei profilându-se în soare, strălucitor de la apă, și îi plăcu. Își afundă fața în nisip

ca să se ferească de incest și fu lovit tocmai de ideea incestului. O apucă între degete și o dizolvă treptat în nisipul cu care se juca. Se simțea o briză ușoară, exact cât era nevoie ca să nu-i contrazică pe vânzătorii de paradisuri, care insistau că e așa: palmieri, un soare roșiatic scufundându-se în apă, o briză ușoară care alunga de pe piele căldura zilei care era pe sfârșite.

Elisa își trase peste bikini o rochie din prosop galben-canar și-l pupă pe fratele ei pe cap. Héctor înalță capul și îi întoarse zâmbetul.

Héctor Belascoarán Shayne avea două nume de familie exotice, o carieră de inginer confirmată de o diplomă de la Universitatea Națională, un ochi în minus față de ceilalți, treizeci și cinci de ani, o fostă soție, o fostă amantă, doi frați, un costum din jeans, care nu părea al unui detectiv, ci mai degrabă al unui antropolog social care lucrează pe teren, un pistol de calibru .38 păstrat într-un sertar din biroul lui din Ciudad de México, o ușoară șchiopătare ca urmare a unui glonț încasat în piciorul drept, o diplomă de detectiv particular ca urmare a unui curs prin corespondență, o mare slăbiciune pentru sucurile îmbuteliate, loțiunile de lămâie, salata de crab, câteva romane de Hemingway (primele și ultimul) și muzica bossa nova. Eroi lui preferați erau Justin Playfair⁴, Mihail Strogoff⁵, John Reed⁶, Buenaventura Durruti⁷,

4 Personajul principal din filmul *În mintea unui detectiv* din 1971 (n. tr.).

5 Personaj dintr-un roman de Jules Verne (n. tr.).

6 Jurnalist, poet și activist socialist (1887-1920) (n. tr.).

7 José Buenaventura Durruti Dumange (1896-1936), lider spaniol anarhist, care și-a condus trupele împotriva lui Franco înaintea Războiului Civil din Spania (n. tr.).

Capablanca⁸ și Zorro⁹. Știa că nu poate ajunge prea departe cu o panoplie de asemenea eroi. Dormea mai puțin de șase ore pe noapte, îi plăcea zăngănitul ușor al ideilor când se așază în ordine, iar în ultimii cinci ani îndurase greutatea disproporționată a unei oboseli fără motiv, care-i amintea de vremurile de pasiuni nesăbuite, iubiri neghioabe, obiceiuri care pe atunci păreau incitante. Nu avea o părere prea bună despre el însuși, dar își știa și își respecta încăpățânarea.

Putea explica toate astea, dacă explicațiile n-ar fi de obicei inutile. Continuă să se joace cu nisipul până când făcu o groapă nici prea mică, nici prea mare, și îi îngropă acolo pe mortul de acum șase luni și pe copilul rănit.

Elisa așteptă până când nisipul redeveni complet nivelat, după care îl luă pe Héctor acasă și se pregăti să-și depene povestea, plimbându-se pe plajă fără să lase murmurul mării să-i toropească.

8 José Raúl Capablanca y Graupera (1888-1942), șahist cubanez, considerat unul dintre cei mai mari jucători de șah ai tuturor timpurilor (n. tr.).

9 Personaj fictiv, creat în 1919 de scriitorul american Johnston McCulley, devenit ulterior personaj principal în numeroase filme și animații (n. tr.).